

Knihá svĕtů
Díl I.

UTAJENÝ SVĚT

Valentina Montevercchi

Kniha světů
Díl I.

UTAJENÝ SVĚT

Valentina Montevocchi

Kniha světů

Díl I.

UTAJENÝ SVĚT

Valentina Montevocchi

Mé veliké díky patří mé úžasné rodině, jež mě vždy podporuje – nejen ve psaní – a věří mi. Děkuji především mámě, která mě motivuje, má se mnou spoustu trpělivosti a přichází se skvělými radami, kterých si vážím.

Děkuji i tátovi za to, že chápe, že stále píšu či maluju a jen málokdy s ním trávím čas na zahradě, bratrovi, jehož vtipné poznámky mě inspirovaly k postavám trojice chlapců (a především Dida), sestřičce za její nekonečnou shovívavost k mé práci na počítači a také našemu domácímu zvířinci, díky němuž se zrodil Tal.

Nemenší dík a vděčnost patří mému producentovi panu Michalu Davidovi za jeho víru ve mně, bez níž by se tento můj sen nikdy nestal skutečností, a Nakladatelství ČAS za to, že tuto knihu můžete držet v ruce.

Valentina Montevercchi

www.valentina-montevercchi.blog.cz

© Valentina Montevercchi, 2011

Editor: © Josef „Pepson“ Snětivý, 2011

Cover, Map: © Valentina Montevercchi, 2011

Layout © Alena Laňková, 2011

© Nakladatelství ČAS s.r.o., 2011

ISBN 978-80-87470-50-3

Svět nejednu podobu má
a čeká na toho, kdo ji pozná.
Koukej se kolem sebe
a možná potká i Tebe
ta krása vody, půdy, vzduchu,
zvířat, rostlin i nebe.

Valentina Montevocchi

Milý otče,

dnes jsem provedl důležité rozhodnutí. Již tři roky žiji v tajnosti, ale dál to již nesnesu. Když jsem odcházel z města, oznamoval jsem Vám, že navštívím přítele v Cul'lettu, ale to byla pouhá lež, za kterou se stydím, avšak nelituji jí. Nikdy jste se o mne nezajímal, a co k Vaším uším nedonesly vychovatelky, které se o mě staraly, to jste nevěděl. Jediné, co o mně víte, je má láska k moři, ke které jste však byl slepý.

Snad si pamatujete na den, kdy mi bylo jedenáct let. Tehdy jste jel do Zorgie vyřizovat obchodní záležitosti a mě jste vzal s sebou, abych se „přiučil řemeslu“. Zprvu jsem netušil, že budete jednat s kapitánem královské lodě. V okamžiku, kdy jsem vstoupil na palubu, jsem věděl, že tohle je život, který chci žít. Zatímco Vy jste se bavil s kapitánem, já jsem si s nadšením prohlížel lod'. Námořníci, kteří měli čas, mi vysvětlovali jednotlivé činnosti a pozastavovali se i u nejmenších detailů. Od té doby jsem chtěl na lodi strávit zbytek života. Neváhal jsem ani chvíli a šel jsem za kapitánem zeptat se, zda by nepotřeboval plavčíka. Kapitán k mé radosti s potěšením přikývl. Opravdu plavčíka potřeboval, neboť mu jeden ze služby odešel. V myšlenkách jsem byl už v sedmém nebi, ale vtom jste do rozhovoru vstoupil Vy. Omluvil jste se kapitánovi za mé chování a řekl jste mu: „Kapitáne, Vašeho obchodního zájmu si velice cením, ale co se týče mého syna, byl bych radši, kdyby se zde naše jednání

Valentina Montevocchi

uzavřelo. Syn bude obchodníkem stejně jako já.“ To byla pro mne rána. Kapitán se omluvil za unáhlené chování a rozloučil se s námi. Venku jste se mi vysmál a řekl jste, že se na námořnický život nehodím a lehce bych v něm podlehl. Od té doby jsem se musel učit podle Vašich představ. Ale já snil o moři dál, i když jsem věděl, že byste nikdy nesvolil k tomu, abych vyplul na moře. A proto nebylo jiné cesty než Vám lhát.

Když jsem tedy naoko odjel navštívit smyšleného přítele, naložil jsem se místo toho na loď, kde jsem byl plavčíkem. Byla to pouhá rybářská loď, ale postupem času jsem se právě na této lodi stal prvním důstojníkem. Tak to šlo celé tři roky a na ta léta budu s radostí vzpomínat, ale už mě nebaví stále vyplouvat na moře, které znám.

Jednoho dne jsem navštívil zorgijský přístav, kde mi jistí námořníci pověděli o místním kapitánu, jenž hledá posádku. Říkali, že tento kapitán podniká expedici do Aldridského oceánu a navíc hledá posledního člena posádky – prvního důstojníka. Nemeškal jsem ani okamžik.

Milý otče, nevím, jestli o tom víte, ale už mi je dvaadvacet let. Nechci, aby pořád někdo rozhodoval o tom, jak mám žít a co mám dělat jako v onen den, kdy jste mi nařídil spálit všechny mé zápisky, ve kterých jsem psal o vášni k moři a zaznamenával námořnický slang. To byla snad ta největší chyba, kterou jste vůči mně udělal. Mou touhu jste nepotlačil, ba naopak. Toužím po dobrodružství! Moře ani oceánu se nebojím, ať jsou vlny sebevětší.

Teď právě na wahalském kostele odbíjí jedenáct a Vy si klidně a nevědomě spíte. Doufám, že budete mít sny, jaké jsem míval v jedenácti letech, a že si uvědomíte celou bídu rodiny McBlacků.

Přemýšlejte nad tím a snad pocítíte, jak jsem se onehdy cítil já. Jako člověk, který nic nedokáže.

Váš syn Jorfeus

Část I.

Pryč z domu!

Kapitola 1.

Příprava k odjezdu

Nad Alnandrií panovalo ospalé ticho a úzké ulice Wahalu byly vyprázdněny. Jen v domě Jorfea McBlacka svítila slabá stolní lampa, jež ozařovala malou místnost.

Dvaadvacetiletý mladík Jorfeus celou noc probděl. Jeho hluboké modré oči, zasazené v obličejí jemných tvarů, rámovaném hustými, kaštanově hnědými vlasy, kmitaly místností a hledaly, co ještě sbalit. Přecházel z jedné strany místnosti do druhé a věci, které se mu hodily, pokládal na dřevěnou postel.

Tak se ponořil do přemýšlení o tom, co by mohl na cestě zažít, že ani nepostřehl mihotající se věc u nohou. Ze zadumání ho probral teprve náraz zezadu do kolen takovou silou, že se svalil na zem. Naštěstí jeho pád zabrzdil dopad na koberec. Vedle mladíka se vztyčil huňatý retriever s lesklou srstí a čenichem, jenž stejně jako ocas kmital z místa na místo. Roštěákýma očima si prohlížel svého pána, povalujícího se na zemi. Když se Jorfeus s námahou posadil, zmohl se jen na krátké: „Tale, mazej na své místo!“

Retriever, jenž se s ním měl plavit, se poslušně odebral do kuchyně, ale po každém třetím kroku vrhl na svého pána vyčítavý pohled. Když se Jorfeus vzpamatoval a mohl se postavit, přešel přes kupy rozházených věcí a pomalu sešel po schodech

do kuchyně. Unaveným pohledem spatřil Tala, ležícího na svém koberečku. U pacek měl prázdnou misku. Teď pochopil. „Vždyť já jsem ti zapomněl v tom zmatku dát snídani!“ omluvil se svému čtyřnohému příteli poškrábáním za uchem. Vzal talíř se zbytky večeře a nasypal je psu do misky. Poté se vrátil do pokoje, kde usedl na židli u stolu, na kterém ležel zapečetěný dopis. Z kuchyně k němu doléhal slabý zvuk Talova přezvykávání. Zamyšleně se díval na dopis a myslí mu prolétávaly tisíce myšlenek.

Náhle jej však vytrhl ze zamyšlení silný zvuk. Měl pocit, že je to šarvátka na ulici, která se k němu nese otevřeným oknem, ale když pohlédl směrem k oknu, málem ztratil dech. Okno bylo zavřené stejně jako všechna ostatní v domě, ale hlasy zněly silně a stále se k němu přibližovaly. Zaraženě zíral do jedné z okenních tabulek, za níž se mu zničehonic začal objevovat obraz.

Stejně jako před chvílí, spatřil onu loď - Rebarundu. Kolem bylo plno lidí a stánků, ale uviděl něco, co sem nezapadalo. Za stánkem s rybami na tržnici rozpoznal v temné uličce siluety vyhlížejících osob. Když se postavy dostaly více na světlo, spatřil tři muže s černými páskami přes oči a krátkými dýkami v rukou. *Vypadá to, jako by se připravovali na útok*, pomyslně si zaraženě. Najednou muži vyběhli ze svého úkrytu jako střela, ale vtom se mladíkovi obraz rozplynul.

Leknutím zůstal sedět na místě a zhluboka dýchal. Stále zíral do okna a pomalu se snažil uklidnit se. *To bylo jen z únavy, byl to pouze výplod fantazie*, namlouval si. Ale i když si vroucně přál uvěřit tomu, nedařilo se mu to.

Ten obraz byl tak opravdový! Co se to jen se mnou děje?! Je to snad varování před odjezdem? Z toho přemýšlení byl stále nervóznější, a tak se raději pustil do opětovné přípravy svého odchodu.

Valentina Montevocchi

Hodina mýjela hodinu a ve wahalských ulicích se vše probouzelo. Po celé odpoledne mladík pobíhal po domě sem tam, nahoru a dolů a Tal se mu motal pod nohama.

Nakonec přišla chvíle, kdy měl vše sbalené. *Odjezd se blíží. Půjdu na chvíli ven, ať přijdu na jiné myšlenky.*

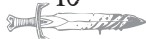
Tala nechal v domě a sám vyšel do podvečerních ulic Wahalu.

Pomalou, ničím nerušen, se procházel klikatými uličkami, jež pomalu zahalovalo večerní šero svým tmavým pláštěm. Když se kolem sebe rozhlížel, zdálo se mu, že každý kout a každá ulice je něčím zajímavá. *To bude nejspíš tím, že odjíždím*, pomyslí si.

Dlouhou dobu se procházel prázdnými uličkami, kde se z oken vykláněly ženy, které zalévaly květiny, sušily prádlo či jej naopak sbíraly. Když se zvolna blížil k hlavnímu náměstí, začalo lidí přibývat a dav houstl. Děti pobíhaly kolem něj a hrály si. Převážně to byli hoši, a když se mezi nimi objevily dívky, bylo to jen na chvíli, neboť chlapci si z nich utahovali, tahali je za vlasy či honili s pavoukem v hrsti. Takový byl každodenní wahalský život.

Čím byl blíže náměstí, tím hluk zesiloval. Zastavil se na rohu domu. Před ním se rozléhalo náměstí, zaplněné lidmi. *Je tu trh*, pomyslí si mladík překvapeně, neboť, soustředěn na své záměry, nezaregistroval zvonění kostelních zvonů, které ohlašovaly jarmarky či trhy. Těch opravdových bylo ve Wahalu málo – kromě každodenních trhů malých farmářů.

V Zorgii byly trhy každodenně. To byl kdysi také důvod, proč lidé z okolí Wahalu jezdívali častěji do přístavu, převážně kvůli látkám. Avšak od doby, kdy jeho otec Steewen McBlack založil ve městě obchod, omezili lidé cesty do Zorgie kvůli nákupům. Ale podle mladíkova mínění se k nim začali vracet, neboť McBlackovy ceny se stále zvyšovaly a platit si je mohli dovolit pouze lidé z vyšší společnosti.

Jeho pozornost zaujal hlouček lidí. Vydal se k němu. Snažil se projít davem co možná nejdříve dopředu, a když se mu to po delší chvíli podařilo, spatřil uprostřed hloučku postavu zahalenou do dlouhého fialového pláště, který byl ozdoben zlatě vyšívanými ornamenty. Nezaměnitelný znak věštců. Tyto osoby byly ve Wahalu vždy vítány. Jorfeus však nikdy řečem věštců nevěřil. Měl pocit, že tito lidé, řečníci o kouzlech a maskující se hlubokou kápi, ze slušných lidí dělají hlupáky a ždímají z nich peníze. A tento určitě není výjimkou!

Věstec se snažil překřičet vřavu na tržišti: „Předpovědi týkající na týden dopředu můžete mít za deset leddogů, na dobu jednoho měsíce za dvacet a na celý rok za padesát!“

Leddogy, to byla alnandrijská měna. Mladík se již několikrát pokoušel odhalit původ tohoto názvu, ale nikdy se mu to nepovedlo. Několikrát však slyšel, že se jedná o název z alnandrijské historie. Nikdo však nevěděl, od kdy a proč.

„Pojďte blíže, dámy a pánové!“ vykřikoval věstec. „Dozvíte se, co vás čeká! Jen přistupte blíže! Předpověď pro vás je už připravená, já vám ji jen přečtu z dlaně!“

Jorfeus stál spolu s ostatními v natěsnaném kruhu kolem věstce a sledoval jej. Netušil, proč se na tom místě dále zdržuje. Byl přesvědčený, že vše jsou jen nesmysly a žvásty, ale najednou ho napadlo něco šíleného a vzápětí jako by ho něco popostrčilo dopředu. Pomalým krokem se vydal k věstci. *Co se stane,*

když to pouze zkusím? Bůhví, co si na mě ten švindlíř vymyslí...

Pousmál se a prohledával si kapsy.

„Tady jsou!“ vytáhl padesát leddogů a přistoupil k věštci.

„Věštba za padesát leddogů!“

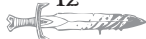
„Mladý pán chce znát svou budoucnost?“ ozval se zpod kápě chraptivý věštcův hlas a jeho majitel se k němu otočil čelem, avšak do očí mu mladík neviděl. „Tak jen pojďte!“ vybídl jej věstec a zmizel ve svém vínově červeném stanu. Mladík muže následoval a zůstal zaraženě stát u vchodu do něj.

Ve stanu moc věcí nebylo. Uprostřed stál malý stůl s mísou vody, džbánem s vínem a dvěma skleněnými poháry, kolem stolu byly připravené židle. Po mladíkově levici se ve stínu nacházela postel. Stan se zdál větší než zvenku.

Věstec přešel k prázdné židli a ztěžka na ni klesl. Zpod hábitu vytáhl dýmku. Mladík bedlivě pozoroval, jak si muž dýmku pěchuje tabákem, a čekal, že se z ní vydere odpudivý dým, jaký znal od obchodníků, kteří přicházeli za jeho otcem. Avšak nestalo se tak. Dým nebyl štiplavý, měl příjemně nasládlou, aromatickou vůni, která mladíka okouzlovala. Věstec vydechl a od úst mu vzlétl obláček dýmu, voňavý a nafialovělý. Mladík okouzleně obláček pozoroval.

„Myslím, že byste se měl posadit,“ hlesl věstec. Jorfeus měl dojem, že se muži hlas změnil. Jako by zněl mlaději, s jistou lehkostí a důstojností. Nedůvěřivě přešel k nabízené židli. Avšak sotva se posadil, opět rychle vyskočil na nohy a vrhl na židli zmatený pohled. *To je divné! Je to obyčejná dřevěná židle, a přesto jsem měl pocit, jako bych seděl v křesle!* Jeho pochybnosti se nyní ještě prohloubily, ale snažil se nevsímat si jich. S posledním pohledem vrženým na židli se posadil. Opět cítil, jako by se zabořil do měkkého křesla, ale tentokrát zůstal sedět.

Věstec mu naznačil, aby natáhl ruku. Mladík zdráhavě poslechl a jeho dlaň spočinula ve věštcově. „To je zajímavé!“ hlesl

muž po chvíli. „Máte skvělé mořeplavecké schopnosti i vysoké postavení na lodi. Jak vidím, při svých cestách najdete lásku, a nebude to obyčejná dívka.“ Jorfeus se mírně začervenal, ale muž si jej nevšímal. „Zažijete spoustu dobrodružství, potkáte nové bytosti a měl byste poznat to, co vám bylo utajeno. Ale vaše cesta bude nebezpečná! Něco vás bude ohrožovat, a to něco bude vycházet z lodi!“ Z mladíkovy tváře zmizel sebe-menší náznak úšklebku. „Zdá se, že dnes se vám stalo něco, co nikdy předtím.“ Jorfeus znepokojeně přikývl. „Vidím, že se toho bojíte a nevíte, co to je. Bát se ale nemusíte. Síla, která vás obklopuje, vám může pomoci, když ji včas pochopíte.“

„Nerozumím. Co to je?“

„Netuším, mladý pane,“ přiznal věstec a potáhl z dýmky. „Dokážu přečíst z dlaně budoucnost, avšak nikdo nedokáže přečíst detaily. Ale takový osud, jaký čeká vás, jsem ještě neviděl, a to jsem na světě *hodně* dlouho.“

Jorfeus nechápavě hleděl na zahalenou postavu. Nadechoval se k otázce, ale věstec jej předběhl.

„Vím, že byste se rád dověděl více, ale tento úkol nenáleží mně. Budete si muset počkat, než najdete správného učitele. Snad se opět shledáme, ale nyní si troufám hádat, že je čas se rozloučit,“ prohlásil klidně muž.

Jorfeus překvapeně vzhlédl, ale neodvážil se vzdorovat. Zvedl se ze židle a věstec jej napodobil. „Přeji vám šťastnou cestu, a, jak vy námořníci říkáte, ať vás Triset ochraňuje a Ellien doprovází!“ Stiskl zaskočenému mladíkovi ruku a doprovodil ho k východu. „Sbohem!“ zvolal ještě za ním, když se ocitl na ulici. Jorfeus se otočil přes rameno, ale věstce už nespatriil. Jen nehybný stan.

Pomalou odcházel z náměstí, zneklidněn více, než když přišel. Zbytek cesty se zabýval přemýšlením, co měl věstec vlastně na mysli, ale když se zastavil u domu, rozhodl se to nechat být.

Už otevíral dveře, když náhle zaslechl křik, který jej zastavil. Bylo zřejmé, že se hluk nese z nedaleké uličky za rohem sousedního domu. Netrvalo dlouho a zpoza rohu se vyřítil chlapec v otrhaných šatech. Byl by zajisté proběhl kolem něj bez povšimnutí, ale mladík jej chytil za rameno. Překvapený hoch sebou leknutím cukl a snažil se vyprostit ze zajetí.

„Co se děje?“ zeptal se udýchaného chlapce šeptem.

„Stráž mě honí kvůli jablku!“ vykoktal ze sebe hoch. Teprve nyní Jorfeus zaslechl těžké, blížící se kroky, doprovázené rykem stráží. „Prosím, pusťte mě! Nechci skončit v sirotčinci!“ nařikal hoch a snažil se mladíkovi vykroutit, ale ten jej pevně držel za ramena.

„Počkej, mám lepší nápad!“ špitl k chlapci a otevřel dveře. „Honem, schovej se!“ Chlapec váhal. Nevěděl, zda to není lež, ale když se ozvalo cinkání zbroje stráží, vběhl bezmyšlenkovitě do domu a schoulil se za dveřmi. Jen co za ním Jorfeus zavřel dveře, objevily se strážce.

Dvojice stráží se udýchaně kolem sebe rozhlížela, a když spatřila Jorfeu, doběhla k němu. Oba muži byli zpocení a udýchaní. Od helmy na hlavě přes břicho až ke kolenům měli brnění v barvě tyrkysové modři a u pasu opasky s mečem v tmavomodré pochvě. Jílec meče byl obvázan fialovou kůží. Nejimpozantnější na celém brnění byla však helma, zdobená zlatým alnandrijským znakem. Byla to zlatá koruna, posazená na hlavě fialového Ksona, velikého fialového ptáka s křídly, hadí hlavou a krkem, ptáčím zobákem a lvími tlapami. To, co Jorfeu na tomto stvoření přitahovalo nejvíc, bylo jeho lidské, vševědoucí oko. Říkalo se, že stvoření žije v zámeckých zahradách paláce Ksésu, kde vládl a sídlil král Dartmutt.

„Promiňte, pane, ale neviděl jste tu chlapce?“ ptali se udýchaní strážníci, když k němu doběhli.

„Ano, nějaký se kolem mě prohnal. Běžel tudy,“ odvětil mladík a ukázal strážníkům směr vymyšleného chlapcova úprku. „Zaručeně to byl nějaký vandrák!“ pokračoval. „Vyržít se zpoza rohu, vrazil do mě, a ani se neomluvil! Takoví, jako je on, mají být v sirotčinci! Doufám, že ho chytnete, pánové!“

„Ovšem, spolehněte se, pane!“ S tím strážníci vyrazili ukázaným směrem. *To zrovna*, pomyslně si Jorfeus, a teprve když mu strážce zmizely z očí, odvážil se otevřít dveře.

„Jsou pryč,“ oznámil vyděšenému chlapci.

„Děkuji vám,“ hlesl hoch a opatrně vylézal ze skryše. Chystal se odejít, ale mladík jej zastavil: „Nechceš tu ještě počkat? Co kdyby čekali za domem? A určitě máš hlad, nemyslím-li se?“

„Hlad mám,“ připustil hoch a pohlédl upřímně mladíkovi do očí, „ale já vás, pane, nechci otravovat.“ Kluk sklopil pohled, a když znova vzhlédl k Jorfeovi, lišácky mu v nich zajiskřilo. „A vy byste mě opravdu pustil dál?“

„Ano, vážně. Musíš mi přece říct, jak to všechno bylo.“ Spiklenecky na chlapce mrkl. „Pojď za mnou,“ pobídl jej a zmizel v chodbě. Hoch na okamžik zaváhal, ale poté zavřel dveře a následoval svého hostitele. Jorfeus ho dovedl do kuchyně a naznačil mu, ať se posadí na lavici. Sám se šel podívat do kredence. Jediné, co našel, byly pšeničné suchary a džem.

„Dáš si suchary s džemem?“

„Ano, děkuji.“ Chlapec se rozhlížel po kuchyni.

„Jak se vlastně jmenuješ?“ otázal se mladík.

„Dido. A vy?“

„Jorfeus.“

„Tak tedy,“ hoch se postavil a amatérským způsobem se snažil uklonit, „děkuji vám, pane Jorfee, za vaši pomoc.“ Dido se na mladíka usmál, až se Jorfeus začervenál.

„Nemusíš děkovat,“ mávl Jorfeus rukou, a zatímco mazal suchary, po očku si chlapce prohlížel.

Hochův malý kulatý obličej jemně doplňovaly tmavě hnědé vlasy, trčící zpod tmavě modré čepice. Jak si již předtím Jorfeus všiml, hoch měl hnědé oči a jemné obočí. Na krku měl oranžový šátek, na sobě zašlou košili a přes ni přehozený tmavě modrý kabátek bez dvou knoflíků, sahající k bokům. Ke kotníkům mu sahaly hnědé kalhoty a černé boty, na kterých byl zcela rozpoznatelný účel - kopání do kamínků. Celičká bytost, sedící naproti němu a rozhlížející se kolem, vypadala tak bezbranně, až jí bylo mladíkovi líto.

„Kolik ti je?“

„Jedenáct.“

„Jedenáct?“ zamyslel se Jorfeus a podal chlapci talíř. „To je dost málo na někoho, kdo se potuluje sám po městě.“

„Já nejsem malý!“ rozhořčil se Dido a vyskočil z lavice.

„Promiň, nemyslel jsem to tak,“ omlouval se spěšně se smíchem mladík. „Víš co? Posad' se, vezmi si suchary a řekni mi, co se vlastně stalo.“

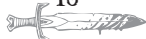
„No, já a mí partáci...“

„Ono vás je víc?“ přerušil Jorfeus chlapce a nenápadně se rozhlédl, aby se ujistil, zda mu někdo nevybírá spíž. Chlapec si toho všiml a rozesmál se.

„Nebojte se, není tady nikdo. Každý se stará sám o sebe. Je nás asi deset. Mezi nimi jsem já, můj bratr a náš bratránek. Všichni jsme sirotci. Dostali jsme hlad, a tak jsme šli každý za sebe najít něco k snědku. Já jsem chtěl jablko, ale když jsem si ho vzal, uviděly mě stráže a začaly mě pronásledovat. No a dál už to znáte.“

„To jste odvážní.“

„To vy zajisté taky.“ Dido se na mladíka pronikavě zadíval, až ten raději sklopil pohled.

„Já ne. Kdybych byl, otci bych se už dávno postavil.“ Sklesle se posadil naproti chlapci. Když po chvíli vzhlédl, spatřil v chlapcových očích lítost.

„Musíte být statečný,“ nedal se hoch, „neboť jste mě zachránil ze stínu palácové cely. Nechci ani pomyslet na to, co by s námi oběma udělali, kdyby nás odhalili.“ Zakroutil bezradně hlavou a zakousl se do sucharu. Teprve nyní si Jorfeus uvědomil, že má chlapec pravdu. Jeho myšlenky přerušil Tal, jenž vtrhl do kuchyně. Retriever zvědavě kroužil kolem Dida, očichával ho a olizoval.

„Tale, dej pokoj!“ okřikl psa mladík.

„Mě to nevadí. Je prima!“ smál se Dido. „To je váš pes?“

„Jediný přítel.“ Jorfeus si klekl vedle psa. Po chvíli se i chlapec osmělil, čapl si vedle mladíka, společně psa hladili a přitom si povídali. Mladík se chlapci svěřil s odjezdem na lodi a Dido mu zaujatě naslouchal. Teprve když odbily hodiny na kostele devátou, hoch leknutím vyskočil.

„Propána, vždyť já zapomněl na kluky!“

„Tak uháněj!“ zasmál se Jorfeus.

„Pane Jorfee, děkuji za jídlo!“ volal Dido cestou ke dveřím.

„Dido!“ zavolal na něj mladík. „Přál bych si, aby to zůstalo jen mezi námi!“

„Rozumím! Nikomu ani slovo! Nashle!“

„Snad se opět setkáme!“ zavolal ještě do tmy Jorfeus a zavřel dveře.

Kapitola 2

Dopis a odchod

Přišel čas. Jorfeus naposledy prošel celým domem. Pomalým krokem došel ke dveřím s ruksakem přes rameno. Ještě předchozího dne se domníval, že mu bude líto toho, co v domě zanechá, ale nyní tomu byl naopak. Čím více se blížil ke dveřím, tím více se mu na tváři objevoval úsměv. Cítil se volný, čekal jej nový život.

Tal již čekal na ulici, a když mladíka spatřil, začal vesele pobíhat. *Jako by cítil to samé*, pomyslně si Jorfeus. Z věšáku u dveří si vzal černohnědý plášť, sahající po kolena, a připnul si jej kolem krku. Zpod pláště mu vykukoval kord, typická zbraň námořníků - především kapitánů a důstojníků. Na pevnině vojáci, strážníci a muži z bohatých rodů nosili těžké, mohutné meče.

Jorfeus pomalu vsunul klíč do zámku a zamkl. Zamyšleně podstoupil ode dveří a prohlédl si dům, který byl nyní zahalen do tmavého šátku paní tmy.

„Sbohem, starý živote,“ hlesl potichu mladík a s Talem v patách kráčet tmavou ulicí.

Jorfeus se psem po boku kráčet prázdnými ulicemi města. Když vyšel z domu, cítil se volný, ale nyní mu žaludek svíral stísněný pocit. Každým krokem zpomaloval. Blížil se k části města, kde žili nejvýznamnější lidé Wahalu. Tam stál dům, ve kterém vyrůstal. Jeho rodný dům. Dům jeho otce Steewena McBlacka. *Proč jsem ho raději neposlal po poslovi?* nadával si. Náhle se však překvapeně zastavil. Ve světle lucerny stála malá postava. Mladík udělal dva zdráhavé kroky, než poznal, o koho se jedná. Byl to Dido.

„Říkal jsem sice, že bych se s tebou chtěl ještě někdy setkat, ale netušil jsem, že to bude tak brzy,“ řekl Jorfeus s úsměvem, když k němu došel. „Co tu děláš?“

„Dobrý večer, pane Jorfee,“ odvětil hoch s úsměvem. „Já ani nevím. Nemůžu spát. A tak chodím, kam mě nohy nesou, a čekám, že mě to unaví,“ prohodil chlapec lišácky a mladík si byl jistý, že se mu hoch snaží něco namluvit.

„Ale jak vidím, tak tě ještě únava nedohonila, vidí?“ zeptal se chlapce, aby skryl své podezření.

„Zatím ještě ne,“ přikývl hoch. „Měl jsem zrovna v plánu jít ji hledat.“

„Koho, prosím tě?“

„No přeci únavu,“ odvětil hoch. Jorfeus zavrtěl hlavou.

„A víš ty co? Možná ti ta tvoje nespavost prospěje.“

„Jak to myslíte?“ nechápal Dido.

„Potřeboval bych pomoc, a ne zadarmo! Jestli nebudeš namítat, za třicet leddogů“ spiklenecky se na chlapce podíval a jediné, co ve tmě spatřil, byly Didovy lesknoucí se oči.

„To beru! Nemohl jste si vybrat spolehlivějšího!“ zaradoval se hoch. „Co mám udělat?“

„Jen doručit dopis do domu Steewena McBlacka.“ S tím dopis vytáhl a podával jej chlapci.

„Třicet leddogů za tohle?“ divil se chlapec a překvapeně vyvalil oči. „Ale jestli chcete vyhodit tolik peněz za nic, já vám bránit nebudu,“ prohlásil hoch s hraným odstupem, ale pohoťově vytrhl dopis mladíkovi z ruky a schoval si jej do kapsičky blůzky. „A kam jdete vy?“

„To už jsem ti přece říkal. Vyrážím do Zorgie. Za chvíli se mám sejít s kupcem, který mi slíbil odvoz,“ odvětil Jorfeus, ale něco se mu nezdálo.

„Ano! Už si vzpomínám!“ plácl se hoch do čela. „Vy vlastně jdete na tu loď plnou dobrodružství! Na tu... *Ferabundu*.“

„*Rebarundu*,“ opravil chlapec.

„Ano, vždyť já vím,“ bránil se Dido. „*Rebarunda*, to je jasné. Kdy odjízďte?“

„Zítřka s úderem poledne. Proč?“ Jorfeus si chlapce podezíravě změřil pohledem.

„Jen tak,“ pokrčil hoch rameny. „Tak já letím. Nashle! Přeji šťastnou cestu!“ Zavolal na mladíka přes rameno běžící Dido. Jorfeus překvapeně postál ve stínu lampy a díval se za mizejícím hochem.

Ten kluk má něco za lubem. Ani si ode mne nevezal ty leddogy! To je divné. Mladík se chvíli díval do uličky, ve které hoch zmizel, ale zanedlouho ho profoukl studený noční vzduch, jenž ho přiměl vydat se na cestu. Tal ho bez slova následoval. Jorfea sice chlapcovy záměry znepokojovaly, ale byl rád, že se otcovu domu vyhnul.

Nyní mířil k západní bráně města. *Doufám, že kupec bude na domluveném místě,* pomyslně si mladík, když se blížil k hradbám. Po chvíli spatřil dřevěný vůz a u něj postavu. I když byla osoba zahalena černým pláštěm a obličej jí kryla hluboká kápě, mladík si byl jist, že je to obchodník. Domníval se, že by ho poznal kdekoli díky jeho zapamatovatelnému vzezření. Když jej muž spatřil přicházet, s máváním mu vyšel vstříc.

„Dobrý večer, pane McBlacku! Už jsem měl obavy, že nepřijdete!“ pozdravil mladíka kupec a napřáhl k němu ruku. Jorfeus ji stiskl a prohlížel si téměř komickou kupcovu postavu. Havša, tak se muž jmenoval, byl malé postavy a vypadal tím komičtěji, že jeho břicho bylo z celého těla zdaleka největší.

„Vaše obavy nejsou na místě,“ usmál se na něj přátelsky mladík. „Nenechal bych si ujít příležitost cestovat s tak vlídným člověkem.“

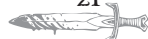
„Nepřehánějte, pane McBlacku!“ zasmál se pobavený obchodník. Od setkání na tržišti si padli do noty a mladík tušil, že si získal kupcovu důvěru. Muž byl veselý člověk, dobrák a výborný společník. „A co je tohle za krasavce?“ zeptal se s úsměvem kupec, když svou pozornost obrátil k Talovi, který jej očichával.

„To je můj pes,“ odvětil Jorfeus. „Pojede se mnou, pokud vám to nebude vadit.“

„Ovšemže ne,“ ubezpečil ho kupec a poškrábal Tala na hlavě. „Alespoň nás bude o jednoho víc.“ Jorfeovi se kupcova dobrá nálada zamlouvala. „Tak si myslím, že bychom měli vyrazit,“ prohodil muž a pohlédl na svého nového společníka, který jen přikývl. Společně se vrátili k vozu s koňmi. „Nechcete s tím pomoci?“ zeptal se mladíka kupec a přitom mířil ukazovákem na tašku, kterou měl přes rameno.

„Ne, díky,“ odvětil Jorfeus a přitom si pomyslel, že by na muže byla těžká. Ale kupec jeho výraz zachytil a zasmál se.

„Já toho snesu víc, než si myslíte, mladíku! Ale nyní,“ zvolal obchodník, „se příjemně usadte, čeká nás dlouhá cesta.“ S tím se vyšvihl sám do vozu, chytil otěže a počkal, než Jorfeus s Talem usednou do zadní části. Mladík nejdříve pomohl psu naskočit a poté se sám vyšvihl na vůz. Tašku si položil dozadu, aby mu z vozu nepadla. „Tak, pánové, vyrážíme!“ zvolal zvesela kupec. Nato se ozvalo lehké prásknutí bičem a celý vůz se dal do pohybu.

Kapitola 3.

Zorgijský přístav

Den právě střídal noc, když se v dálce objevilo největší přístavní město – Zorgie. Celou noc jeli bez zastávek. Kupec byl zábavný společník. Vyprávěl příběhy, které sám zažil, dokud Jorfeus na chvíli neusnul. Nespal však dlouho. Jednou chtěl vystřídat kupce a nabídl se, že bude kočírovat, ale muž odmítl. Zbytek cesty projeli v tiché noci proti proudu řeky *Rejer*, jenž protékala Wahalem. Ale nyní bylo město na dohled.

Zorgie byla, stejně jako Wahal, chráněna hradbou proti případným útokům, a to především na severozápadní straně, kde hrozil útok pirátů z otevřeného moře. Kolem města byla pole a za nimi se rozkládaly hluboké, nebezpečné lesy. Jejich hrozbou byli hlavně rělegr'rové, šelmy s medvědíím tělem, vlčí hlavou, zakončenou růžky, a velkými kly, trčícími z tlamy plné ostrých zubů. Tyto bestie se však neodvážily útočit na přesilu lidí. Jejich potravou byli jednotlivci a lesní zvěř, ale přesto se lidé chránili hradbami a drželi se od lesa dál.

Jorfeus sice les vnímal jako krásný útvar na těle země, jeho srdce však stejně patřilo moři. Už byli téměř v údolí, když mla-díka ovanul svěží mořský vánek.

„Už jsme skoro na místě, přátelé,“ zvolal zvesela kupec a ohlédl se přes rameno. Na tváři se mu objevil široký úsměv, když spatřil mladíkovu uchvácenou tvář. „Není to krása?“

„To tedy je.“

„Po pravdě řečeno, procestoval jsem celou zemi, ale toto je můj druhý nejoblíbenější výhled.“

„Druhý?“ podivil se kupcův společník. Muž přikývl. „A jaký je ten první?“

„Palác Ksésu a jeho okolí,“ odvětil kupec. „To vám řeknu, pane, že jen při vzpomínce na něj mě polévá teplo. Věže paláce a jeho krásné zahrady! Ba ne! Ten pohled si nedokážete představit, dokud ho sám nespatříte!“ Kupec si povzdechl a zasníl se.

Ksés? Vždyť je to určitě jen bromada kamení, postaveného na sebe! nechápal mladík. Jak v tom může vidět nádheru?! Ne! Podle mě je nejkrásnější výhled tento! Na Zorgii! Na moře!

Jak kupec říkal, zanedlouho dorazili k branám. Cesta trvala jen chvíli, ale nejtěžší bylo dostat se do města, neboť k němu vedly tři cesty. První byla od jihu - ta, kterou přijeli kupec s Jorfeem. Druhá byla severozápadní přes les pro rozsáhlé, ozbrojené obchodnické výpravy. A poslední vedla od jihovýchodu přes část Raiforského lesa. Všechny tyto cesty se spojovaly v jednu pár metrů od hradeb a lidé se tlačili, aby se do města dostali co nejdříve.

„Zorgii mám rád, ale tohle mi vždycky vadilo!“ povzdychl si kupec. „Někdy ani nechápu, odkud se tady ti lidi berou, ale nebojte se, pane, my se tam dostaneme!“ Nyní musel kupec křičet, neboť přes rej lidí, tlačící se kolem vozu, ho mladík téměř neslyšel. Avšak i přes kupcovu snahu se k městu dostali až po dlouhé době. U brány stáli vojáci a kontrolovali všechny, kteří se chtěli dostat dovnitř. Nějakou dobu čekali, než je strá-

Valentina Montevocchi

že zkontrolují, a když se tak stalo, konečně se octli ve městě. Kupec vůz zastavil v prázdné ulici.

„A jsme tu!“ prohlásil a Jorfeus seskočil s Talem z vozu.

„Děkuji vám.“

„To nestojí za řeč, pane! Rád pomůžu, když můžu!“ zasmál se kupec a poplácal kobyly po hřbetě. „No, myslím, že jsme se u brány zdrželi až moc. Asi se budeme muset, milý pane, rozloučit,“ řekl muž, přistoupil k mladíkovi a stejně jako předchozího dne si potřásl rukama.

„Děkuji vám ještě jednou,“ zopakoval mladík. Kupec nad tím mávl rukou a vyšvihl se do vozu: „Nemáte zač.“ Nato se vzduchem ozvalo prásknutí biče a následný pokyn: „Hyjé!“ Vůz se rozjel. „Šťastnou cestu! Ať při vás Tristet stojí!“ zvolal ještě kupec, než zmizel v davu.

Jorfeus se přes přeplněná náměstí, s Talem po boku, pomalu dostával kupředu. V Zorgii byl sice již snad tucetkrát, ale město mu pokaždé připadalo ještě úchvatnější. Jednu ulici zdobily žluté květiny s červenými, druhou růžové s modrými a třetí všechny barvy dohromady...

Po chvíli se z klikatých uliček vynořili na hlavním náměstí. Uprostřed této čtvrti se tyčil starý kostel. Zahradu kolem fary zdobily, stejně jako v ulicích, záhonky všech barev, a za kostelem se rozkládal hřbitov s vzrostlým dubem.

Jako malý, když býval s otcem ve městě, se rád potuloval po městě sám. Jednou zabloudil i na tento hřbitov. Nyní si na ta léta vzpomněl a stejně jako tehdy se vypravil dovnitř. Tal šel neslyšně za ním.

